

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Augusztusban sorsolja ki a főváros utolsó belföldi kölcsönkötvényeit*

Forrás: *Pesti Tőzsde*

Bp

1925. 3. 12.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

389.6

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszám

Augusztusban sorsolja ki a főváros utolsó belföldi kölcsönkötvényeit

De jure a főváros megszabadult belföldi tartozásaitól, de tartanak a valorizációs perekért — A külföldi hitelezők még nem jelentkeztek — Mik voltak a szakértők kifogásai? — Csupor tanácsnok a magyar bankárok és tőkések védelmére kelt

A főváros polgármesterének az 1876. évi VI. tc. 64. §-a értelmében előterjesztett legutóbbi jelentése a közigazgatás állapotáról érdemes kiragadni néhány részlete, amelyek alkalmasaknak látszanak arra, hogy a főváros pénzügyi helyzetének háttérül szolgáljanak.

„Az iparügyi igazgatás körében — mondja a polgármester — nagyobb változást okoztak a tőkeszegénység folytán előállt társulások. A bank- és pénzváltó, továbbá az értékpapírkereskedőipar gyakorlására jogosító iparigazolványok és iparengedélyek revíziója nagyobb részben már befejezést nyert. Ezzel azonban a tőzsdei konjunktúra megszűnése következtében ezen iparral foglalkozók közül sokan az iparukat megszüntették. A tőzsdei konjunktúra megszűnésével a tőzsdéről kiszorultak egyrésze illegitim módon létesített zűgbankok és zűgbáncok megnyitásával kísérte meg a nyomor és pénztelenség konjunktúráját kihasználni. A közigazgatási hatóságok a legnagyobb erővel fordultak ezek ellen az üzletek ellen és sikerült is többet közülük megmenteni. Azután beszél a jelentés a munkanélküliségről, keresethiányról, az építkezési kedv újabb hanyatlásáról, a kenyérmagvak drágulásáról, a nyomor növekedéséről, a tüdővészterjedéséről és a hallatlanná nagy munkaszaporulatról az adóügyi igazgatás terén.

Még mindig működik az adóprés

A főváros úgy látszik egyáltalán nem hajlandó amaz elv szerint eljárni, hogy „ahol nincs, ott ne keress!” Sőt ellenkezőleg. Bár a polgármester megállapítja, hogy itt a pangás valóban teljes és tökéletes az egész vonalon és minden téren, mégis keresnek, sőt valószínűleg többen keresgélnek, mint eddig, abban a reményben, hogy talán mégis csak találjanak majd valamit, amit még adóba el lehet vinni. Az adóügyi igazgatásban tehát nagy munkaszaporulat van.

A polgárság gazdasági helyzete tehát teljesen sivár, a jövője pedig szinte reménytelen. Nyolc millió aranykoronás deficit mutatkozik a főváros költségvetésében s amikor a tanács éppen arról tanakodik, hogy miképpen tüntesse el, vagy csökkentse legalább a rettenetes hiányt, ugyanakkor a kormány még egy eddig minden fedezet nélkül álló 12 millió aranykoronás kiadást akar a főváros polgárságának nyakába vágni a nyilvános betegápolás és az állami gyermekvédelem költségeinek áthárításával. Mialatt tehát a városháza a 8 millió aranykoronás hiányt akarják csökkenteni, ugyanakkor a kormány a deficitet még 12 millióval igyekszik növelni. Ha ezt a veszedelmet nem sikerülne elhárítani akkor a 60%-os községi pótdadót 150%-ra kellene emelni, ami teljesen elviselhetetlen teher lenne, mert hisz akkor pl. a háztulajdonosok az évi bruttóházbérjövedelem 60%-át fizetnék állami házadó, községi pótdadó és házbérekrajcár emén, ezenfelül kellene még viselniük az állami jövedelem- és vagyonadó terhét. Akár a jövedelem-

adót, akár a községi pótdadót fogják emelni, akár pedig az országos betegápolási pótdadó életrekkeltetését határozzák ismét el, tény az, hogy az adóprés még mindig nem nyugszik és ez a finom állami műszer a nyugalmi helyzetbe jutott bankprés szerepét látsszik betölteni. Még nem is oly régen az állam szinte megszámlálhatlanul dobta a bankót a polgárság közé, most pedig megfordították a szerepeket, s az állam azt akarja, hogy a polgárság dobálja megszámlálhatlanul a bankót az adóhivatalok pénztáraiba.

Egy megfordított infláció ez melynek eredményeképpen a bankók visszamenek az államkasszába s a népszövetség főbiztosa örömmel jelentheti Genfben, hogy az államnak sokkalta nagyobbak a bevételei, mint azt remélte volna, a kormány s a főváros polgármestere pedig szomorúsággal jelentik, hogy vannak napok, amikor 25 öngyilkosság fordul elő, naponta 4-5 új elmebeteg nem lehet elhelyezni, régi jó hírnevű cégek gyors egymásutánban roppanak össze, stb. stb. Ebbe a keretbe méltán beillik azután az a kép, melynek címe „a főváros tartozásai”, de amelyet tisztán a városháza se látnak. Azt hihetné az ember, hogy talán titkolódnak, ami érthető is lenne, hiszen óriási érdekről van szó, melyekről nem tudni milyen nagy mértékben érintik a fővárost és milyen nagy felületen érintkeznek az államérdekekkel. Tény azonban az, hogy nem is titkolódnak, hanem a városháza sem tudja senkisémet, hogy ebben a pillanatban milyen is a főváros pénzügyi helyzete hitelügyi szempontból.